

Şehit

Muhammed Sifat Hüseyin

Doğum tarihi:	20 Mayıs, 1999
Şehadet tarihi:	20 Temmuz, 2024
Bölge:	Dhaka
İlçe:	ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: İşçi

Şehadet Yeri: Mirpur-10 No'lu Gol Chottor, Metro Rail'in 252 numaralı direğinin yanında

Şehitlik Olayı ve Detayları

İtalya hayalini bırakıp şehitlerin gururunu alarak ebedi sürgüne gitti -

Şehit Muhammed Sifat Hüseyin

Şehit Profili

Sifat Hüseyin. Bir isim, bir hikaye, yarım kalmış bir ülke. Kalkinup Bölgesi, Madaripur İlçesi, Ramzanpur Birliği'nde küçük bir köy. O toprak yolda doğan bir çocuk, göğsüne bağlı bir hayalle büyüdü. Babası Muhammed Kamal Havladar, elinde çekiç, başında sorumluluk olan bir sıhhi tesisat tamircisiydi. Ev hanımı Maparabin Begum, tıpkı bir kitaptaki nehir gibi, bütün gün hayat çarkını döndürüyordu. Sifat üç kardeşin en büyüğüydü. Ağabeyi gibi, diğer iki kardeşin üzerine gölge düşürüyordu. Sifat'ın ağabeyi o zamanlar HSC sınavına giriyordu ve kız kardeşi Cennet dokuzuncu sınıftaydı. Sifat'ın hayatı, kralın sessiz bir vaadi gibiydi. Bangla Koleji'ne gitti, ortaokulu geçti ama hayatı yoksullar evindeki kitap sayfalarında kaldı.

Üniversite kapısına ulaşamadı ama zihninin penceresi hiç kapanmadı. Ders verilmeyince insanlar yeni dünyayı seçti. Böylece Suudi Arabistan'da üç yıl geçirdikten sonra hiçbir suç işlemeyen ülkesine döndü, tek suçu hayalimdi. O gün cebinde bir İtalya vizesi, elinde 25 Temmuz bileti vardı. Avrupa'da yeni bir hayata başlamak üzereydi. Ama ondan önce, 20 Temmuz'dan sadece beş gün önce, bir kurşun her şeyi durdurdu. Mirpur'un sıcak gölgesinde kafasından vuruldu. Dünyayla tüm bağları bir anda koptu. İtalyan hayalinin mezarı Azimpur'daydı.

Adresi Mirpur, Senpara, 102/1'di; işçilerin alın terinin duvarlarda, ailenin çatıda olduğu kiralık bir evdi. Artık o evde sadece yokluk vardı. Babanın sesinde, sanki her gün şafak vakti ezan okunduğunda yas toplantısı yapılmış gibi bir ağlama vardı. Oğlunun boş yatağında ağlıyordu. Devlet onu duymadı, medya duymadı ama feryadı duvardaki boşluktan yankılandı.

Rifat Ağabey konuşmadı, sadece boş duvarda oturdu, belki bir gün geri dönüp İtalyan istasyonundan arayacağını düşündü. Cennet Rahibe'nin de yüzü soğuktu, sanki ağabeyi o gittikten sonra geri dönmek istemiyormuş gibi.

Sifat bir lider değildi, siyasetin kuklası değildi, bir sahne kahramanı değildi. Tamamen sıradan, tamamen gerçek, etten kemikten, yorgun elleriyle ekmek çiğneyen bir gençti. Suçu hayal kurmaktı. Suçu sarsılmaz bir devletin gerçeğini elinde tutmaktı.

Temmuz Devrimi, insanları görmeyen, sadece silkeleyen devletin gözlerini şehitlere dönüştürdü. Ama tarih onu unutmayacak. Çünkü hayal kuranlar ve hayallerinin bedelini kanla ödeyenler, isimlerini vatanın kalbinden asla silemeyecekler.

Hareketin Arka Planı

Bangladeş 2024, her sayfasında öğrencilerin gözyaşlarının, annelerin bekleyişinin ve devletin sessiz zulmünün yazılı olduğu kanlı bir takvimdir. Bu yılda, kan ve bayraklar birbirinin gölgesinde kalırsa, birbirlerine değdikleri anda başka bir televizyona geçerler. Kota reformu talebi, demokrasinin yeniden tesisi ve devlet reformunun sesi bir araya gelerek öğrencilerin geçmişi sorgulayıp geleceği yeniden yazmalarını sağlayan bir isyan başlattı.

Bu isyanın yürüyüşü sadece pankartlar ve sloganlarla değil, şiirler, video görüntüleri ve kanla yazılmış protestolarla da gerçekleşti. Kimisi sokakta slogan attı, kimisi cep telefonuyla video çekti, kimisi yol kenarında kafası kırılan yaralılara ilk yardım yaptı, kimisi de açlara pirinç ve mercimek götürdü. Bu yeni nesil, devletin video, bilgi veya kamuoyuyla sarsılamayacağını biliyor. Ancak gerçeklerden korkan bir devlet, mobil kameralardan korkar. Kameraya baktığında mermilerin gürlediğini görür.

20 Temmuz, 13:00. Mirpur 10. 252 numaralı Metro Raylı Sistemi'nin yanındaki inşaat halindeki dört katlı bir binada, Sifat Hossain elinde bir kamerayla, gözlerinde kararlılıkla duruyordu. Babası Kamal Hawlader ve arkadaşı Siam da yanındaydı. Aşağıda bir grup öğrenci ayaktaydı, sokaklar "Ülkede reform istiyoruz!", "Ülkede reform istiyoruz!" sloganlarıyla doluydu. Ve buna karşılık kurşunlar, göz yaşartıcı bombalar ve coplar atılıyordu. Polis ve miğferli polisler silahsız öğrencilerin üzerine birlikte atılıyordu.

Sifat'ın mobil kamerası bu vahşeti belgeliyordu. Aşağıda olup biteni o yapmadı, sadece izliyordu. Ama bu ülke, gerçeği gösterenlerin en korkunçları olduğunu biliyor. Aniden, kelimelerden biri havada uçtu. Sonra bir tane daha. Kamera, tarihin yazıldığı sessizliğe odaklandı. Bir saniyenin kesri kadar kısa bir sürede, bir kurşun Sifat'ın başını deldi, sağ taraftan girip sol taraftan çıktı. Kan, sütunun boynuna, kamera ekranına ve babasının kıyafetlerine sıçradı. Bir başka kurşun Siam'ın gözünü deldi ve beynindeki her kelimeyi, her hayali bir anda yaktı.

Sifat'ın son sözleri "Baba..." oldu. Sonra, henüz olgunlaşmamış ama vaktinden önce koparılmış, ağaçtan düşen olgunlaşmamış bir meyve gibi babasının omuzlarına yığıldı. Bunlar sadece kan getirdi ve bir olasılık, bir ailenin hayali ve bir toplumun sessiz vicdanını getirdi. Babasının omuzlarında sadece bir ceset, yıkılmış bir gelecek vardı.

Peki ya devlet? Devlet, sanki hiçbir şey görmemiş gibi sessizce durdu. Ama gözlerimizle gördüğümüz, kalbimizle duyduğumuz - Wiri Mimba. Bu sözler hâlâ havada yankılanıyor, video görüntülerinde saklanıyor ve şiir dizelerine yazılıyor. Ve tarih bir gün bu acımasız zamanı bu kurşunların izleriyle yargılayacak. O gün, Mirpur sokaklarında, tek bir genç adam ulusu öldürmüş ve sessiz ama yankılanan bir devrime hayat vermişti.

Şehitlik anı ve ölüm sonrası acı dolu mücadele

O gün, 20 Temmuz 2024, gökyüzü gri değil maviydi, ağırdı ve kan kokusuyla ıslanmıştı. Tam saat 13:00'te, Mirpur 10 No'lu otoyoldan biraz uzakta, 252 No'lu Metro Raylı Sistem Sütunu yakınında, Sifat, bir elinde cep telefonu, diğer elinde gerçekle, inşaat halindeki bir binanın dördüncü katında duruyordu. Yanında babası, sıhhi tesisat mühendisi Muhammed Kemal Havlader duruyordu, ama o anda tek bir kimliği vardı: babaydı. Elini göğsüne koyarak, devlet şiddetinin kurbanı olan oğlunun kafasına bir kurşunun nasıl girdiğini, beyninin beton zemine nasıl döküldüğünü, geleceği Avrupa'da olan genç bir adamın ölümüne doğru yolculuğuna nasıl başladığını hissetti.

Sifat'ın son sözleri "Baba" oldu. Bu tek kelime, ona fırlatılan bir bıçak gibi, Kamal Hawlader'in kalbini sonsuza dek parçalayacaktı. Cesediyle hastaneden kaçtı. Hastane cevap verdi: "Bilmiyorum, yerim yok, kurallarım yok." Sanki bir şehitmiş gibi, perişan, kanlı, rahatsız, kontrolsüz.

O gün hastanede tedavi yoktu, ahlak yoktu, insanlık yoktu, hiçbir şey yoktu. O gün ölüm onaylandı. Ama

ölüm son değildi. Ondan sonra yeni bir savaş başladı, korkunç, acımasız, aşağılayıcı. Ceset teslim edilmeden önce otopsi istendi. Kamal Havladar itiraz etti: "Gördüm, çocuk kafasından vurulmuş. Neden daha fazlasını göreyim ki?" Ama hükümet kuralları cesedin yakılamayacağını söylüyor." Önünde toplananlar, "İki gündür bekliyorum, kimse bana cesedi vermiyor. Veremeyeceksiniz." dediler. Sonunda, uzun tartışmalar, ağlamalar ve yalvarmalardan sonra ceset serbest bırakılır. Ama polis imdadına yetişir. Kimisi cesedin yasak olduğunu söyler, kimisi yasak olduğunu. Tehditler, tacizler, aşağılamalar, hepsi birbirine karışır ki devlet, bitkin oğlunun cesedini babasından alabilsin. Ta ki o yolculuk, bir kâbus gibi, bir araba kiralar ve cesedi gece Madaripur'a bile götürmez. Saat 22:00 civarında, kendi elleriyle oğlunu köyünün aile mezarlığına gömer.

Bu devlet sadece Sifat'ı öldürmedi. Her an Kamal Havladar'ı da öldürdü - yine kağıt uğruna, kurallar uğruna, tehditler uğruna. Ayrıca bir babanın temel haklarından da mahrum bırakıldı. Bu babalık suç gibi, bu acı ihanet gibi. Sifat'ın kanı bir kez döküldü ama Kamal Havladar'ın kalbi her gün kanamıştı ve hâlâ da kanıyor. Her gün aynı sözler geliyor. Tekrar gözlerine döndü, "Baba..." Ve sonra hiçbir kelimenin bozamayacağı, hiçbir devletin anlayamayacağı sonsuz bir sessizlik. Ve bu sessizlik bugün bir devrimin bulutları arasında yükseliyor. Devletin gerçeğe sığıttığı kurşunlar bir gün devleti çırılçıplak soyacak.

Şehit Profiline Genel Bakış

Adı: Md. Sifat Hossain

Doğum Tarihi: 1999; Köy: Charpal Yolu, Birlik: Ramjanpur,

Upazila: Kalkini, İlçe: Madaripur

Yaş (şehitlik anında): 25

Baba Adı ve Mesleği: Kamal Hawlader (51 yaşında); Mesleği: Sıhhi Tesisat Mühendisi

Anne Adı ve Mesleği: Parveen Begum (42 yaşında); Mesleği: Ev Hanımı.

(Aile kaynaklarına göre, şehidin annesi akıl hastalığından muzdaripti)

Kardeşleri: Sifat, kardeşlerin en büyüğüydü

Küçük erkek kardeşi: Md. Rifat Hossain (18 yaşında); Barisal Gauri Devlet Koleji'nden

: Bu yıl (2024) HSC sınavına gireceği konuşuluyor. Ağabeyinin vefatı nedeniyle

: Zihinsel engelli

: Küçük kız kardeşi: Jannat (13 yaşında); Daha önce Mirpur'daki Manipur Okulu'nda okuyordu.

: Sifat'ın şehit edilmesinden sonra, köy evindeki yerel bir okulda B sınıfında okuyor.

: Daimi adresi: Köy: Charpal Yolu, Birlik: Ramjanpur, Upazila: Kalkini, İlçe: Madaripur

: Mevcut adresi (olay anında): 102/1 Senpara, Mirpur, Dakka. (Babası da bir erkek kardeşiyle burada yaşıyordu.)

: Eğitim durumu: Liseyi (Bangla Koleji, Dakka) geçti.

: Ailesinin maddi sıkıntıları nedeniyle yüksek öğrenimine devam edemedi.

Mesleği: Yaklaşık üç yıl Suudi Arabistan'da çalıştı ve memleketine döndükten sonra şehit olmaya hazırlanıyordu.

Şehit olmadan önce kota reformu ve devlet reformu hareketlerine aktif olarak katıldı ve yiyecek ve su dağıtımında bulundu. Şehitlik Yeri: Mirpur-10 Nangol Chattar, Metrorail 252 No'lu Sütunu yakınında, inşaatı devam eden bir bina

Binanın dördüncü katı

Şehitlik Tarihi ve Saati: 20 Temmuz 2024 (Cumartesi), yaklaşık 13:00-13:30

Saldırı: Kolluk kuvvetleri (polis) ve Chhatra Birliği aktivistleri

Hastane/Birincil Tedavi

Tedavi (Sonraki): Bariyeri geçen Peder Kamal Hawladar

Olayın ardından, El-Helal Hastanesi'nde görevli doktor

Peder'in öldüğünü ilan etti. Daha sonra, otopsi yapmadan şehidin naaşını teslim aldı.

Cenaze: Şehitlik Günü (20 Temmuz 2024), saat 22:00 civarı Madaripur

: Kalkini Teniz Köyü Aile Mezarlığı'nda şehit Md. Sifat Hüseyin defnedilecek

Öneri

Talepler de açık, lüks değil, sadece adil haklar:

1. Rifat ve Cennet'e tam eğitim sağlanmalı
2. Aileye güvenilir bir geçim kaynağı, ister iş ister konut yardımı olsun.
3. Şehit anne Parveen Begum için ruh sağlığı tedavisi, böylece bir anne oğlunu tanımaya bile en azından kendini tanıyabilecek şekilde yeniden insan olabilsin.

Medyada yayınlanan şehit haber bağlantıları

<https://www.facebook.com/Msuddin.Official/videos/1162801358279294/>

<https://www.bssnews.net/bangla/stories-of-mass-upsurge/176059>

<https://www.protidinersangbad.com/todays-newspaper/campus/473853>

Kuran-ı Kerim Ayeti

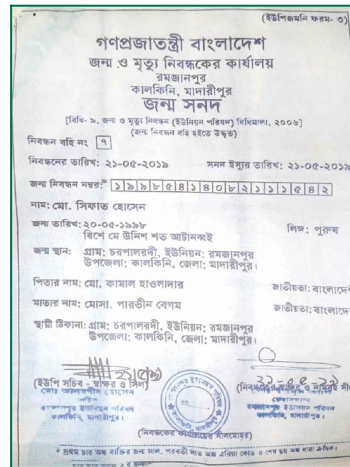
Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin; bilakis onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. (Bakara 2:154)

Hadis-i Şerif

Kim Allah'tan samimiyetle şehitlik dilerse Allah ona şehitlerin makamını nasip eder. (Sahih Muslim 1888)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

A photograph of a young tree sapling in a garden bed covered with mulch, with a concrete path and dense foliage in the background.